

# Advent Review

AND SABBATH HERALD.

"HERE IS THE PATIENCE OF THE SAINTS; HERE ARE THEY THAT KEEP THE COMMANDMENTS OF GOD AND THE FAITH OF JESUS,"—REV. 14:12.

VOLUME 57.

BATTLE CREEK, MICH., TUESDAY, JANUARY 11, 1881.

NUMBER 2.

LOGOPE SA

BATTLE CREEK MICH TUESDAY JANUARY 11 1881

NUMBER 2

"HERE IS THE PATIENCE OF THE SAINTS; HERE ARE THEY THAT KEEP THE COMMANDMENTS OF GOD AND THE FAITH OF JESUS,"—REV. 14:12.

AND SABBATH HERALD.

## MINTEA LUI CRISTOS

DE JAMES WHITE

(Înceiat)

Versetul cheie: „Lăsați să fie în voi această minte, care era și în Cristos Isus;” Fil. 2:5

Umilința Fiului lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor pierduți a fost subiectul prezentat în prima parte a acestui discurs, ținut săptămâna trecută. Pozițiile luate au fost după cum urmează:

1. **În timp ce Tatăl a fost mai mare decât Fiul în aceea că El a fost cel dintâi, Fiul a fost egal cu Tatăl în aceea că a primit toate lucrurile de la Tatăl.**
2. **Tatăl și Fiul au constituit o instituție care crează și decretează legi, iar ca Cristos să devină Răscumpărătorul păcătoșilor pierduți, El trebuia să părăsească acea instituție, și să-L lase pe Tatăl singur să reprezinte gloria creării, instituirii și administării Legii.** Cristos a făcut aceasta atunci când a părăsit tronul auriu al Cerului pentru a ajunge la rasa umană pierdută și distrusă. Ca apărare a acestor poziții, cităm apelul apostolului Pavel către Filipeni: „Lăsați să fie în voi această minte, care era și în Cristos Isus; Care, în chipul lui Dumnezeu fiind, nu a socotit ca tâlhărie a fi egal cu Dumnezeu, Ci s-a făcut pe sine însuși lipsit de importanță.” Fil. 2:5-7.
3. Cristos a luat asupra Sa chipul unui rob când a intrat în lucrarea de răscumpărare imediat după cădere. El a fost conducătorul invizibil al evreilor din robia Egiptului până în Țara Promisă. El a fost îngerul care era cu Moise în pustie și I s-a arătat în mijlocul rugului arzând, spunând: „Eu sunt Dumnezeul

tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” A fost El cel care i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai: „și cu părinții noștri; care a primit oracolele vii [cele zece porunci] să ni le dea nouă;” Fapte: 7:38. Ca rob al poporului Său ales, Fiul lui Dumnezeu a apărut înaintea lui Iosua ca Comandantul sau Conducătorul oștirii Domnului. „Și s-a întâmplat, când Iosua era lângă Ierihon, că și-a ridicat ochii și a privit și, iată, un om stătea în picioare înaintea lui cu sabia scoasă, în mână. Și Iosua a mers la el și i-a spus: Ești pentru noi sau pentru potrivnicii noștri? Iar el a spus: Nu, ci am venit acum ca și căpetenie a oștirii DOMNULUI. Și Iosua a căzut cu fața la pământ și s-a închinat și i-a spus: Ce spune domnul meu servitorului său? Și căpetenia oștirii DOMNULUI i-a spus lui Iosua: Scoate-ți sandaia din picior, fiindcă locul pe care stai este sfânt. Și Iosua a făcut astfel.” Iosua 5:13-15.

4. Apostolul apoi coboară de-a lungul timpului spre prima venire a lui Cristos și vorbește despre umilința și moartea Sa în aceste cuvinte: „*Și, fiind găsit la înfățișare ca un om, s-a umilit și s-a făcut ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce.*” Fil. 2:8. Dacă suntem corecți în ideile noastre cu privire la umilința Fiului lui Dumnezeu, aceasta a fost o lucrare progresivă, acoperind perioada de la cădere până la prima Sa venire, atunci când a apărut ca Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii. La fiecare pas în această amabilitate, bunăvoință dezinteresată și dragoste fără egal, au marcat calea Răscumpărătorului nostru vrednic de adorare. Aici este manifestată mintea lui Cristos. Și în vederea acestor fapte, cuvintele textului au o mare putere: „*Dacă îndurăm, vom și domni împreună cu el;*” 2 Tim. 2:12.

Am văzut umilința Domnului nostru ceresc pentru ca să poată îndeplini marea lucrare de răscumpărare. Când acea lucrare va fi terminată, când Restauratorul va face toate lucrurile noi, când cei spălați în sângele Mielului vor sta pe câmpiile răscumpărării veșnice, iar Răscumpărătorul în toată gloria Sa împărătească va domni peste cei răscumparați și toate ființele create din univers se vor închina Împăratului Slavei și Îl vor onora ca Răscumpărătorul lumii pierdute, atunci înălțarea Fiului lui Dumnezeu va fi atât de mare precum a fost umilința Sa.

Această înălțare, mult mai înaltă decât concepțiile noastre finite este exprimată în aceste cuvinte pline de putere: „De aceea Dumnezeu l-a și înălțat cel mai mult și i-a dat un nume care este mai presus de fiecare nume, Pentru ca, la numele lui Isus, fiecare genunchi să se plece, al celor (ființe) din cer și de pe pământ și de sub pământ; Și să mărturisească fiecare limbă că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.” Fil. 2:9-11.

Umilința lui Cristos de la tronul slăvit al Tatălui, egal cu Tatăl Său, a fost una progresivă, coborând pas cu pas, până când Îl vom vedea îmbrățișând moartea, culcat în mormânt, o piatră mare rostogolită la ușa mormântului, ca un sigiliu asupra lui, garda romană pusă ca pază și puterile pământului și a iadului triumfătoare. Înălțarea Sa la fel e progresivă, acoperind perioada de la învierea Sa, urcând pas cu pas, până când păcatul și păcătoșii sunt distruși și întregul univers unit pentru a-L înălța ca Domnul tuturor. Noi trasăm următorii pași ai înălțării Sale după cum urmează:

1. Îngerul este trimis pe pământ să îndepărteze piatra de la ușa mormântului și Cristos, înviat din morți de puterea Tatălui, iese afară ca un învingător triumfător asupra morții și mormântului.
2. După ce Cristos a stat în comuniune cu urmașii Săi timp de patruzeci de zile, îl vedem pe muntele înălțării în ultima conversație cu ei, spunând: „Toată puterea îmi este dată în cer și pe pământ. De aceea duceți-vă și învățați toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Învățându-i să țină toate câte v-am poruncit; și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Amin.” Mat. 28:18-20
3. Cristos este înălțat la mâna dreaptă a Tatălui. Ucenicii îndurerați l-au iubit pe Mântuitorul lor, chiar și când zăcea în mormânt. Cele două Marii, care au fost ultimele să-i aducă cinste în pregătirea aromelor cu care să-și îmbălsămeze Domnul, au fost primele la mormânt. Și acum când El este înviat din morți și le apare înainte spre uimirea și marea lor bucurie, ei se agață de El și îl iubesc precum nu l-au iubit vreodată mai înainte. Prezența Sa era bucuria lor, absența Sa, tristețea lor. Și după cum inimile ucenicilor se împletesc în jurul mării inimi a lui Cristos, **o mână nevăzută Îl ridică în sus**. Ucenicii privesc cu mirare dezamăgită în timp ce Domnul lor a fost îndepărtat de la ei. Ce moment! În timp ce un

nor de îngeri îl primesc, în fața lor, apar doi îmbrăcați în alb și se adresează ucenicilor cu aceste cuvinte: „Și care au spus: *Voi bărbați galileeni, de ce stați în picioare uitându-vă lung la cer? Acest Isus, care este luat de la voi în cer, va veni în același fel cum l-ați văzut mergând în cer.*” Fapte 1:11. Și carul ceresc a urcat sus, ducându-L pe Fiul lui Dumnezeu la tronul Tatălui.

Pavel, vorbind despre Cristos, spune: „*Dar acest om, după ce a oferit un singur sacrificiu pentru păcate, pentru totdeauna, s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu; De acum, așteptând până când dușmanii lui vor fi făcuți sprijinul piciorului său.*” Ev. 10:12-13. Iar Petru, înzestrat cu putere din ziua Cincizecimii, aduce această mărturie: „*Dumnezeul părinților noștri l-a înviat pe Isus, pe care l-ați ucis, atârându-l pe lemn. Pe el l-a înălțat Dumnezeu cu dreapta sa pentru a fi Prinț și Salvator, pentru a da pocăință lui Israel și iertarea păcatelor.*” Fapte 5:30-31. **Cuvintele „Pe el l-a înălțat Dumnezeu” par să transmită idea că poziția lui Cristos în restaurare va fi mai mare în unele aspecte decât a fost înainte de cădere.** Pavel continuă cu o declarație clară cu privire la această mare înălțare, afirmând că aceasta constă în a-I da un nume care este mai presus de orice nume, ca la numele lui Isus, fiecare genunchi să se plece, și să mărturisească fiecare limbă a *celor* din cer și de pe pământ și de sub pământ.

Cuvântul „celor” este scris cu caractere cursive, și probabil a fost incorect oferit de către traducători. Oricare ar fi obiectele la care se referă apostolul, trebuie să se înțeleagă că ele sunt în cer, pe pământ, și sub pământ și că au genunchi ca să se plece, și limbi ca să mărturisească, în mod clar, cuprinzând toate ființele inteligente create care au puterea de a vorbi. Aici sunt de asemenea o serie de evenimente acoperind perioada din zilele primilor apostoli ai lui Cristos până la încheierea lucrării de răscumpărare la sfârșitul celor o mie de ani din Revelația capitolul 20.

1. În timpul lucrării lui Cristos, păcătoșii care s-au pocăit își pleacă genunchii în fața numelui Său înălțat, iar convertiții fericiți mărturisesc acel nume prețios spre gloria Tatălui.
2. La a doua Sa venire în glorie mare, în flacăra focului, cei nelegiuți își vor pleca genunchii în teamă înaintea numelui lui Cristos, și copleșiți de frică, Îl vor mărturisi pe marele învingător ca Rege al Regilor și Domn al Domnilor.

3. Ajungem la al șaptelea mileniu și iată, cei nelegiuți sunt atunci aduși la învierea damnării. Cu furie ei înconjoară cetatea iubită, atunci când focul de la Dumnezeu din cer este vărsat asupra lor. Acum ei văd și simt ce au pierdut. Cristos stă pe tronul înălțat în Cetatea lui Dumnezeu și în mijlocul Lui sunt milioane dintre cei salvați prin umilința Sa. Copleșiți de simțământul stării lor pierdute, cei nelegiuți își pleacă genunchii și oferă mărturia pe care ei nu o doresc. Atunci va fi împlinită declarația lui Cristos către evreii vinovați: *„Nu mă veți mai vedea, până vine timpul când veți spune: Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului.”* Luca 13:35. Persoanele cărora s-a adresat au murit, fără a-L mărturisi pe Cristos și prin urmare, nu își pot avea partea în împlinirea acestei declarații profetice a Domnului nostru până la învierea damnării, la sfârșitul celor o mie de ani.
  
4. Expresiile „din cer și de pe pământ și de sub pământ” cuprind întreg universul. Atunci când păcatul și păcătoșii vor fi distruși, iar pământul, din mâna marelui Restaurator va fi înălțat mult mai superior decât cum a fost în gloria sa la început, așa precum cel de-al doilea Adam îl întrece pe primul, atunci toate ființele sfinte inteligente din univers se vor închina Răscumpărătorului lumii. Faptul că ființe sfinte din alte lumi au un mare interes față de problemele acestei planete, este evident din mărturia scriitorilor sfinți: *„Unde erai tu când așezam temeliiile pământului? Spune, dacă ai înțelegere. Cine a pus măsurile acestuia, dacă știi; sau cine a întins frânghia peste el? Pe ce sunt temeliiile lui legate; sau cine i-a pus piatra unghiulară a temeliei, Când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?”* Iov 38:4-7.

Adam, în integritatea sa, așa cum a ieșit din mâna Creatorului său, a fost un fiu al lui Dumnezeu. Ființele inteligente fără păcat create, care au existat înainte de Adam, au fost fii lui Dumnezeu. Iar atunci când o lume nouă a fost adusă la existență, acest fapt a chemat la un strigăt universal de bucurie. Dar păcatul a pătruns, și moartea ca urmare a păcatului. Omul a fost alungat din casa sa – Edenul, iar blestemul, cea mai mare nenorocire și mușgaiul păcatului, s-a întins peste pământul odată frumos, asemenea unui giulgiu al morții. Cât de mare trebuia să fi fost agonia care a chinuit inimile celor neprihăniți, precum ființa inteligentă creată, fiind tristă, anunța din planetă în planetă că păcatul a

intrat în lumea cea nouă, că domnul ei a căzut, iar perechea vinovată a fost alungată din casa lor – Edenul! Și cu ce interes mare au privit fiii lui Dumnezeu desfășurarea marelui plan de răscumpărare în toate etapele lui. Ei l-au iubit pe Cristos și i-au adus cinste în procesul de creare. Iar acum El lasă la o parte această onoare și își întinde mâna Sa mare pentru a salva păcătoșii din decăderea lor, ei îl privesc cu uimire plină de admirație.

Dar ah! Atunci când marele plan de răscumpărare al umanității va fi complet, atunci când giulgiul morții va fi înlăturat de pe planeta care se află sub blestem și va fi îmbrăcată în hainele de nuntă în restaurarea glorioasă, atunci când Cetatea Sfântă va coborî și toți copiii Noului Ierusalim vor fi aduși în glorie eternă, și Regele Regilor va domni pe tronul Său strălucitor în Cetatea lui Dumnezeu – apoi priviți la fiii lui Dumnezeu, îngerii, ființele sfinte din alte lumi, adunându-se pe această planetă pentru a vedea o lume răscumpărată, un neam răscumpărat și pe Răscumpărător! Aici întregul univers își pleacă genunchii în fața lui Cristos și Îl mărturisesc ca Domn, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl. Dar actul Tatălui de încoronare în mod onorabil înălțând pe Fiul Său, este în stabilirea tronului Său în lumea răscumpărată a guvernării Sale universale. Ne-am grăbit să cităm versete care susțin această poziție uimitoare. Profetul Ioan vede restaurarea în toată gloria sa eternă și scrie: *„Și am văzut un cer nou și un pământ nou; fiindcă cerul dintâi și pământul dintâi au trecut; și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând de la Dumnezeu din cer, pregătită ca o mireasă înfrumusețată pentru soțul ei. Și am auzit o voce tare din cer, spunând: Iată, tabernacolul lui Dumnezeu este cu oamenii, și el va locui cu ei și ei vor fi poporul lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor.”* Rev. 21:1-3. *„Și mi-a arătat un râu pur al apei vieții, limpede precum cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii ei și pe fiecare parte a râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de fructe, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului erau pentru vindecarea națiunilor. Și nu va mai fi vreun blestem, ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii lui îi vor servi.”* Rev. 22:1-3

Ultimul verset ne anunță despre o schimbare în starea lucrurilor. Este un schimb minunat al blestemului cu tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Când blestemul va rămâne la cădere, atât tronul eternului Dumnezeu cât și al Mielului va fi stabilit în restaurare. Și unde moștenirea sfinților va fi, oriunde Edenul viitor al lui Cristos va fi localizat, acolo va fi atât tronul Tatălui, cât și al Fiului, și aceasta va fi unde blestemul a fost. Dacă reședința

eternă a sfinților este „mai presus de limitele timpului și ale spațiului”, în acel ținut remarcabil va fi localizat tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Prin urmare, blestemul nu a căzut asupra pământului, dar a căzut într-un ținut mai presus de spațiu – nu a căzut nicăieri. Cât de sigur s-a abătut blestemul asupra pământului ca consecință a păcatului lui Adam asupra lui, atât de sigur va stabili Dumnezeu tronul Său pe pământul nou, precum actul de încoronare a Înălțării Fiului Său cu privire la bunăvoința Sa nemărginită în realizarea marelui plan de răscumpărare a omenirii. Concluzionăm cu un verset minunat: *„De aceea Dumnezeu l-a și înălțat cel mai mult și i-a dat un nume care este mai presus de fiecare nume, Pentru ca, la numele lui Isus, fiecare genunchi să se plece, al celor din cer și de pe pământ și de sub pământ; Și să mărturisească fiecare limbă că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl.”* Fil. 2:9-11 Amin!

**Sursă: Review and Herald, 11 ianuarie, 1881**